

SOL YANIM

Kültür – Sanat - Edebiyat

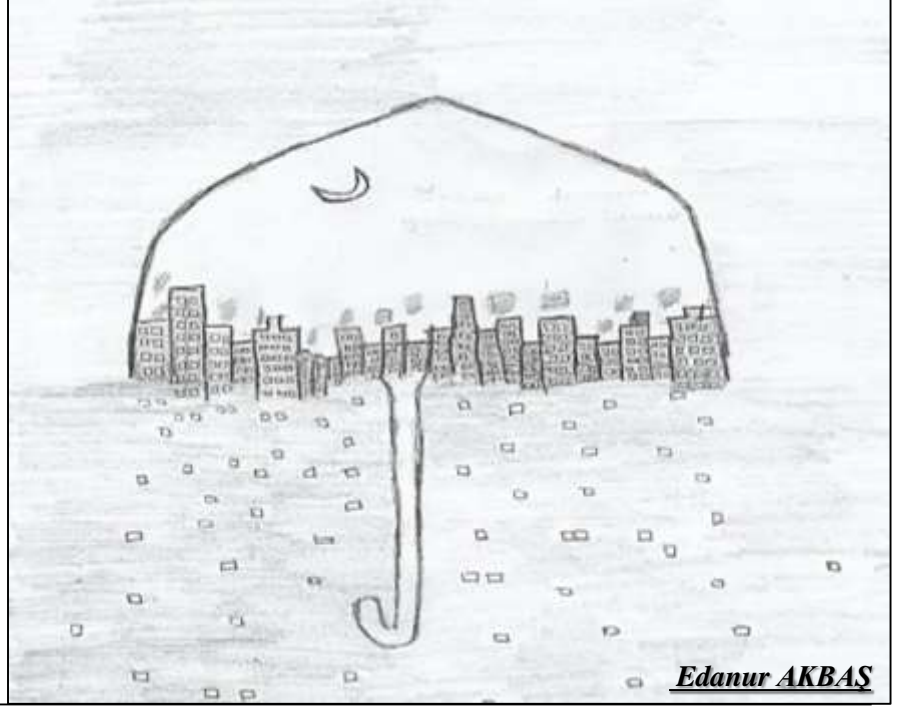
BİZ İNSANLAR

Hayat ne garip... Sanki herkesin mutluluğa alerjisi varmış gibi herkesin yüzünde üzüntü, hüznün ve keder var. Gülen insanlar bile içten gülmüyorlar. Peki neden?

Çünkü biz insanlar en ufak bir şeyde mutlu olmak yerine, en ufak bir şeyde mutsuz olmayı tercih ediyoruz. Bu yüzden de yaşadığımız hiçbir şeyden tat alamıyoruz. Sonrada hayat ne kadar kötü, ne kadar acımasız diyoruz. Aslında kendimizden başkasını göremediğimiz için hayat sadece bize kötüymüş gibi geliyor. Oysa dünyaya biraz da başkalarının gözüyle bakmayı denesek. İşte o zaman anlarız, artık kimsenin hayatının dört dörtlük olmadığını, durumu bizden kötü insanların da olduğunu. Hayattan zevk almak istiyorsak hayata karşı olumlu bakmalıyız. Eğer hayata karşı olumlu bakarsak; hayatın aslında o kadar kötü olmadığını, bize hayatın kötü olduğunu düşündüren şeyin, hayata karşı olumsuz bakış açımızdan kaynaklandığının farkına varırız.

Biz insanlar mutlu olmak istiyorsak bardağın dolu tarafını görmeye çalışmalıyız.

Lamia BALİN



Edanur AKBAS

BEYAZ MELEK

Buz gibi günde sedyeye gelen hastalar

Herkes çaresizce hemşireme bakar

Analar feryat figan gözleri dolar

Yumuşacık kalbiyle yardım eder hemşirem

Koridorlarda hasta yakınları bağırır

Refakatçiler hemşireme el kaldırır

Hemşirem hüznülenir, kalbi kırılır

Canı yansa da, bir şey söyleyemez hemşirem

Karanlık bir gecede kalbi duran hastalar

Hemşirem kalp masajı yapar, kalbi çalıştırana kadar

Hasta geri dönmeyince, gözlerinden damla akar

Merhametli kalbiyle hüznülenir hemşirem

Yaz kış demeden hemşirem nöbet tutar

Küvezde yatan bebeğe, ana gibi bakar

Merhametsiz insanlara sevgi aşılır

Umut dolu kalbiyle, can katar hemşirem...

Sümeyye SULTAN USTA

GEVHER NESİBE SAKİNLERİ

Yaptık stajı, aldık maaşımızı. Yine geldi çarşamba sabahı. Duydun mu zil çaldı, hadi kur sırayı. Kızdırma çabuk ol Mehmet Uysal'ı. Geç kalırsan İsmail hocadan yersin azarı. Kızım yine mi açık? Bağla saçlarını. Yavrurum bu ne kılık, ne sandım burayı. Bu seferlik görmüyorum o renkli şalı. Bari bu sefer başarın tek sıra olmayı. Geçin sınıflara yormayın Ayşe Urkaya'yı. Ders zili çaldı, kapatın kapıları. Ahmet Hoca erken gelir, açın kitapları. Kesir, yüzde, oran ve orantı. Çözdük hocam, ne zaman alacağız artıları. Başkan al yoklamayı. Ne bu uyku, yok mu sizin KPSS sınavı? Biz doğuştan hazırız hocam, ne derdi ne tasası. Fazilet Hoca kızar, giyme o kazağı. Bir gün başaracağız tek sıra olmayı. Düşünme sakın Yusuf Hoca'nın dersine geç kalmayı. Bugün cuma, yine bitirdik haftayı. Yeter ki anlatsın biz hep dinleriz Dilek Hoca'yı. EKG ustası Ayla Hoca'yı. Okulumuzun bütün hocalarını. Ve tabi ki bana bunu yazdıran Zeki Hoca'yı.

Rabia KAYA

HAYAT

Olur ya bazen birisini sayfalarca anlatmak istersin. Ama yapamazsın. Hep ama hep bir şey sana engel olur. Bir sürü şeyler kurarsın kafanda sonra mutlu olursun, sanki cidden yaşamış gibi, yüzü gelir aklına, hiç çıkmaz aslında ama gelir. Sonra düşüncelere dalarsın. Belki dersin ama hayat sana o lafi yutturur.

Böyledir hayat, önce güzel yüzünü gösterir, sonra seni mutlu eden her şeyini elinden alır. İsyen edersin kaderine, yanlış yaptığını bilirsin ama kabul edersin. Çünkü çaresizsindir. Tek çaren kendi acını başkalarından çıkarmak, başkalarının duygularıyla oynamaktır. Sonra bu hayata senin sayende bir yaralı daha gelir. Kapanmayacak bir yara açarsın. Sonradan pişman olursun belki ama fayda etmez. Çünkü olanlar olmuştur. Sana yapılanın aynısını yapmışsındır. Ama kabul etmezsin, hep kendini haklı görürsün.

İşte ne zamanki kendi hatanı kabul edersen o gün olgunlaşmış, kalbini değil beynini dinlemeye başlamışsındır.

Sefa DAĞGÖZE

YÜZLEŞME

Bugün 19. yaşımın ilk günü ve ben şu an tek kalmanın ne demek olduğunu en güzel şekilde anladığım yerdeyim. Hayat kadar acı olan kahvemi yudumluyorum. Biliyorum ki hayatta bana düşen sorumluluk bugün biraz daha arttı. Bugün geride yaşanmışların tecrübesi ile geleceğe daha bilinçli olma yolunda atılan adımlardan biriydi aslında. Bu zamana kadar bağımlı olduğum ailemin benden neler beklediğini ve benim bu beklentilerin ne kadarını karşılayabileceğimi ve ne yapmam gerektiğini gördüğüm gündü. Ben artık küçük bir şeyle mutlu olan çocuk değilim ve hayatın benden beklentileri var. Acaba ben bunları karşılayabilecek miyim? Veya tek başına ayakta durabilen bir kişilik olabilecek miyim? Tabi ki de her zaman için insanı destekleyen kişi ailesidir. Bu yedisinde de böyledir yetmişinde de. Şu an kendi geleceğim hakkında bir karar vermem gerektiğinin farkındayım, fakat bana karar verilmeyen belki de içimdeki korkular, yüzleşemediğim gelecektir. Arada kendime diyorum ben ne olacağım? İleride ben de babam gibi olup bir aile sıcaklığı verip ailemi kucaklayabilecek miyim? İşte «hayata dair hiçbir şeyi takmama isteğim» bundan dolayı olsa gerek. Milyonlarca soru... Milyonlarca cevapsız soru...Henüz 19 yaşındayım, fakat hayatın yükü şimdiden omuzlarımda, ister bütün güzellikleriyle ister bütün zorluklarıyla sonuçta bu yük benim omzumda ve er geç çözüme ulaştıracak olan da yine benim. Neyse artık ben kahvemi içmeye devam edeyim, mahrumiyet de kaldığı yerden devam etsin.

Samet ERDOĞAN



Sevde AKKAYA

DOSTLUĞUN İZİ

Gecenin karanlığında hafif bir esinti benliğimi alıp uzak diyarlara yolculuk etmeme sebep oluyordu. Pencerenin önüne damlayan koca bir gözyaşıyla ırkiliyordum. Karşımda duran sokak, ister istemez kaybolmaya yol tutmuş anılarımı hatırlattı. Koca bir gözyaşına sebep olan o anılar neydi? Peki ya bir sokak niye bu kadar tesir yarattı ruhumda... Bir türlü ifade edilemeyen, dilde hapis kalan, sadece bir su damlasının malzemesi olan derinleşmiş duygu dostluktu. Öyle ya bu sokağı benim için anlamlı kılan, bu karanlık gecede beni düşündüren, anılarımı ayağa kaldıran dostumun gidişinden başka ne olabilir ki? İşte bu sokağın her köşesi dostluğumuza en büyük tanık oluyordu. Hoş bir sohbet içerisinde yaptığımız pikniğin şahidi çimenler, gölgesine oturup derdimizi bizimle beraber dinleyen, koca gövdeli ağaç ya da amaçsız bicimde üzerinde koştüğümüz dik yokuş... Daha bunlar gibi sayısız şahitler var işte. Şimdiyse o sokak çok değişti. Sadece ağacı, yokuşu, çimeni olan sokak değildi artık. Dar, anlamsız, sessiz bir o kadar da neşesiz bir sokaktı. Belki çoğu insanlarda dost kavramının anlamı oldukça basittir. Şahsi yorumumu katacak olursam dost; sırlarını, dertlerini paylaştığın, ağladığında seni teselli eden ya da çoğu kez ifade edildiği gibi dost kötü günde kapını haber vermeden çalandır. Dostluklar değersiz varlıkları oldukça değerli kılar, bu sokak bile olsa. Onunla yaptığın ve her saçma şey unutulmaz bir anı olur. Geçtiğin sokak, yediğin yemek ve bunun gibi birçok şey...

Şimdi dostluğu önemli kabul edenlere söylemeliyim ki unutmayınız! Herkes ile dost olunur ama her dost bir sokağı değerli kılacak kadar ya da uzun bir geceni alacak kadar değerlenmez. İşte o değerli bulduğunuz dostunuz sizden ayrılrsa bile kopmayın, çünkü ne bir mesafe ne de zaman dostluğunuza engel değildir.

Gamze ÖZALP

HAYKIRIŞ

İçimizde düğüm düğüm kalan acılarımız var.
Haykırırız sokaklar dolusu sessiz sessiz.
Kimseler duymaz, duyuramayız kimselere.
Öylece kala kalırız, içimizde kat kat biriken acılarla.
Kurtulmak isteriz, kaçıp gitmek.
Ama bir ayağımız bağlı hep.
Tamam deriz bundan daha kötüsü olamaz.
Aksi gibi daha da kötüsü olur.
Zaten dipteyken, daha da diplere çekiliriz.

Elif BAŞOL

MASKE

Kafasını yavaşça kaldırdı adam. Ağlamıştı. Uzaktaki ışıklara bakıyor, onları birbirinden ayırmaya çalışıyordu. Burnunu çekiyor, sadece soğuktan ağrıyor boğazlarının ağrısını ve yalnızlıktan paramparça olan duygularının pişmanlığını hissediyordu. Ona sarılan, eşlik eden bir tek eskimiş montu kalmıştı. Yavaşça ayağa kalktı. Yürümeye başladı. Düşünceler kafasında birikmiş ve karışmış durumdaydı. Aklındaki soruların cevapları bulana kadar yürüyecekti. Onu bu duruma ne sokmuştu? Birkaç yıl öncesine kadar her şey yolundaydı aslında. Babası öldükten sonra mı böyle oldu? Yoksa ailesiyle olan kavgalarını ya da insanlara olan güvenin boşa çıkmasını. Gecenin bir yarısında işlek olan caddelerden birine girdi. Etrafına bakındı. Yüzlerine gülmeyi maske yapan insanları anlaması zor olmadı. Çünkü uzun zaman o da bu numarayı kullanmıştı. Acıları alevlenerek insanlardan tekrar nefret etti. Kendi çıkarları ve zevkleri için insanların birbirini üzdüğünü anlamıştı. Dar bir sokağa girdi. Yere uzandı yanına yaklaşan bir köpek adamın yamacına sokuldu. Tebessüm etti adam. Hala uğruna yaşayacağı bu duyguları küçük bir köpek yavrusunda anladı. Hala bir amaç vardı...

Alp DEMİR

BANA NİŞANSIN

Bana candan muazzez cansın, İstanbul
Damarlarımda gezen kansın, İstanbul
Her taşın altında bir tarih yatar
Aklımda maziden tek ansın, İstanbul
Kıtalar tahtında oturmaya layık
Sonunda başlangıç çaresi
Gökleri inleyen ezansın, İstanbul
Fatihlerin rüyası, hilafet yurdu
Ecdadından bana nişansın, İstanbul
Bağrında Ulubat'tan şehit gülleri
Kanımla sulanan vatansın, İstanbul

Burak İLHAN

Okulumuzun güzide öğretmenlerinden Fazilet ÜNLÜ hocamızın yaşadığı yalan ile ilgili ve unutamadığı, onu derinden etkileyen; bizi de etkileyen bir anısını aktarıyorum.

Şöyle başladı cümlelerine:

-Derslerim kötüye gidiyordu. Hayatımda ilk kez zayıf almaya başlamıştım. Ve bu durum beni çok üzüyordu. Sonraki zamanlarda daha orta 3.sınıfa giderken arkadaşım merdivenlerden telaşla çıkarak yanıma geldi. Annemin notlarımı öğrenmek için okula geldiğini söyledi. Bir mutlulukla merdivenin son basamağına kadar indim. Zayıf notlar daha hiç aklıma gelmemişti. Tam son basamağa adımımı atarken aklım başıma geldi ve arkadaşım döner;

-Ama benim annem öldü, dedim.

Ne kadar zordur değil mi yaralarınızın derinliğini yakından bilen arkadaşlarınızın o yaraya ısrarla tuz basması. Onca zamana kadar size sadece iyi olan yüzünü gösterip kötü yüzünü kafesler içine alıp size o parmaklıklar arasından bakması.

Gülmek için bir şeyler yaparken karşımızdaki insanın bizim güldüğümüz olaya nasıl tepki vereceğini düşünüp ona göre hareket etmeliyiz.

Yalanın gerçekten hayatımızda derin yaralar bırakacağını unutmamalıyız. Çünkü yalanla başlayan hayatlar yalanla sonlanır.

Damla KIRAN

AKŞAM VAKTİ

Güneş yavaş yavaş dağların arkasına saklanmaya başlıyor, etrafı bir ışıltı alıyor yine. Her bölgede farklıdır akşamın güzelliği. Sokaklardaki çocuk sesleri azalır, yollardaki arabalar tenhalaşır, çoban hayvanlarıyla köyüne döner, çalışanlar evine döner ...

Akşam demek siyah demektir. Siyah herkese farklı şeyler yansıtır. Ama bana siyah o göz kırpan yıldızların arasında huzur verir. Hayallere dalıp düşlere sarıldığın andır akşam, çoğu vakit. Ailelerin buluştuğu, arkadaşların kaynaştığı, dostların eğlendiği, yorgunluğun atıldığı vakittir. Akşamı sevmek için birçok sebeplerim vardır benim. Gecenin bitişinde içimi ayrı bir heyecan kaplar, yeni bir gün başlar. Denizin üzerini kızıl kaplar. Güneş yeniden doğar üzerimize. Her yeni bir gün, ufaklık umutları hatırlatır hepimize.

Yusuf ÖZTÜRK

UNUTMAYIN

Cümlelerin ortasından devam eder gibi cümleye başlayın. İçinizdeki coşkuyu anlatırcasına abartın, üzüntüden konuşamayacak dereceye gelene kadar bağırın. Ama unutmayın içinde bulunduğunuz her durum bir gün bitecek ve yine unutmayın ki zamanında ağladığımız her duruma bir gün gülünecek.

Adım atın sizden bir şey olmayacağını düşünen herkese inat bir adım atın. Düşeceğinizi düşünen, düşmeniz için çelme takan herkese inat koşun, yeri geldiğinde susun! Ve öyle bir susun ki suskunluğunuzdan susmayı öğreneceklerini bilecek kadar sessiz kalın.

Kaçmayın, geçmişinizden kaçmayın, ileride pişman olacağınız şeyler için çabalayıp, yeniden çıkış yolları aramayın.

Güvenmeyin; her yüzüne tebessüm edene, yanınızda gibi durup arkanızdan iş çevirene güvenmeyin!

Ve hep affedin ama hiç unutmayın!

Seymanur DANİŞAN

KORKUYORUM

Korkuyorum, bu karanlık şehirde
Yolumu kaybetmekten korkuyorum
Bir lahza ışık olmayan bu yerde
Yönümü şaşırırmaktan korkuyorum

Her sokak, sanki korkunç bir uçurum
Ben hep tökezlemekten korkuyorum
Biçareyim koptu, kanadım kolum
Özümü yitirmekten korkuyorum

Sırttan ince geliyor caddeler
Aşağıya düşmekten korkuyorum
Bütün çıkar yolları, tutmuş devler
Buralarda kalmaktan korkuyorum

Bilmem ne olacak, başıboş halim
Kendimi kaybetmekten korkuyorum
Bu akşam nereden geldi bu vehim?
Korktuğumu bilmeden korkuyorum

Burak İLHAN

DOSTLUK

Dostluk sahiden de bu muydu;
İşi düşünce halini hatırını sormak mı?
Samimiyetsiz ilişkiler mi?
Derdini bilmediğin derman olmadığın
insanla arkadaşlık yapmak mı?
Sadece onunla gülmek mi?
Ağlamak... Ona ne oldu.
Sadece başın sıkışınca yardım istemek mi?

Dostluk;
Gülerken ağladığını hissetmek.
Arkadaş değil kardeş olmak
Sadece mutluluğunu değil derdini anlatabildiğin.
Eğer onunla ağlayabiliyorsa, yalan söylemiyorsan,
beraber yanında mutluysan her zorluğun önündeysen,
onunla dimdiksen...
Dostluktur işte!

Neslihan GÖKÇE

YAŞAMIN PENÇESİNDE

Soğuk havalarda ince giyinirdim, üşüebilmek için. Hızlı giden arabaların önünden geçerdim, hep ölümle burun buruna gelebilmek için. Delicesine koşardım, ciğerlerimi patlatırcasına olan acıyı hissetmek için. Yağmurda ıslanırdım, gökyüzüyle birlikte ağlayabilmek için. Tüm bunlar yaşadığımı hissedemediğim, şu zamanlarda hala yaşıyor olduğumu hatırlatıyordu. Yaşıyordum, yumruk kalbim delicesine çarpıyordu, ben buradayım dercesine, hızlı hızlı nefes alıyordum; yetmiyordu ciğerlerime nefeslerim, tenime düşen her bir damla tuzlu göz yaşıyla birleşiyordu. Akşamları karanlıkta ellerim ceplerimde tek başıma dolaşmayı seviyordum. Yalnızlığı da seviyordum, galiba ya da fazla alışkın olduğumandı, bilemedim o an. İnsanları sevmiyordum, sevemiyordum, sevecek tek bir neden dahi bulamaz olmuştum son zamanlarda. Kimsesiz sokakları seviyordum, benim gibi yalnız olan her şeyi seviyordum. Onları sevince, çocukluğumdaki ağlayan çocuğa daha çok yaklaşıyordum sanki. Adım adım, sokak sokak, cadde cadde yürüyordum, bir türlü varamıyordum içimdeki yaraların başlangıcına. İyi bir insandım sanırım, belki biraz fazla, bu yüzdendi galiba bu denli acı çekişim, "fazla iyi olmaktan"dı. Kötü biri olmak için çabalıyordum, ama başaramıyordum. Galiba iyi insanlar başarısız da oluyordu çoğu zaman. İçtiğim ilaçlar zoruma gidiyordu. Kötü insanlar yüzünden çektiğim bu acı, bu yorgunluk beni mahvediyordu. Neden onlara değil de masum bir yüreğe yüklenmişti tüm acı. Neden "bundan başka üzülemem artık" dedikten sonra daha çok kahroluyordum. Çözemiyordum. Kendi içimde kayboluyordum. Bulamıyordum çıkışa giden yolu ne tarafa yürüsem, nereye koşsam çıkmaz sokaktı, her taraf. Ölemiyordum da bu acı beni mahvediyordu, hırpalıyordu, yıpratıyordu. Evet evet! Ama neden yok olamıyordum? Bu kadar acı yetersiz mi kalıyordu yoksa, yok olmak için ama zaten yüreğim ağırlaşmış duramıyordu, göğüs kafesime daha ne kadar acı sığabilirdi ki? Her gece yalvarırdım Allah'a "Yarın olduğunda içimdeki acıyı al, ruhum hafifleyip gökyüzüne ulaşsın". Hafifleyip gökyüzüne ulaşmam mümkün müydü benimde? Yoksa acılarım daha da artıp yerin en dibine mi batacaktım gitgide. Bilemiyordum. Anlamıyordum. Mahvoluyordum. Çıkış nerede? Neredeyim ben? Yine hangi acı bu çökmeye başlamış üstüme? Neden alamıyorum nefes? Neden üşüyor çocukluğum? Hayır bu göz yaşları benim mi? Ne kadar zaman sürecek bu lanet? ne zaman tamamlanacak mutluluklarım? Ne zaman gülebileceğim? Ah hayır, dayanamıyorum, taşıyamıyorum artık bu yüreğin ağırlığını, ölemiyorum, ölmem gerek. Acılarla dolu şu okyanusun içinde boğuluyorum. Küçücük bir balığım ben taşıyamam bu kadar ağırlığı batıyorum.



Ellerim uyuşuyor, burası neden bu kadar karanlık? Rüya mı bu yoksa kabus mu? Kabuslarda bu kadar korkunç mu? Uyanabilecek miyim? Korktuğum için, birine sarılıp huzura kavuşacak mıyım bende? Yoksa yastığıma sarılıp ağlayacak mıyım yine? Sevilmeyi mi bekleyeceğim yoksa her seferinde reddedildiğim sevilmenin acısıyla yanacak mı tekrar yüreğim? Huzur çok mu, uzak bana, çok mu yükseklerde yoksa? Üstümdeki şu ağırlık kalkıp ruhum gökyüzüne ulaştığında ulaşabilecek miyim ona? Sanırım evet. Peki ya bedenimde irili ufaklı izler, insanlar hep önyargıyla bakacak onlara değil mi? Hiç anlamaya çalışmayacaklar. Zaten yargılanmıyor muyuz hayat denen şu mahkemede! Adalet yok, adalet ölmüş yıllar önce. Ne yapsan boş, ne yapsan çaresiz. Çırpınsan batarsın, çırpınmasan yukarı çıkamıyorsun zaten. Kalmışsın öyle kurtuluşun kalmamış, her geçen gün batmaya yüz tutmuşsun artık. Kaybolmuşsun, unutulmuşsun bir köşede...

Elif BAŞOL

ÖMRÜN KANSERİ ÜMİTSİZLİK

Beklentilerimizin kara deliği ümitsizlik. Tek kelam, bir parça harf insanın içini ürpertebilir mi? Yapıyormuş işte. Ümit etmek, umuttan vazgeçmemek kadar huzur veren başka bir şey var mıdır?

Bilmem. Hiçbir zaman ümidini kaybetmemeli insan. Ümit elimize bir şey getirmez ama kalbine mutluluk getirir. Olsun diye çalışıp didindiğin, dualar ettiğin, hayalini kurmaktan kendini alamadığın düşüncelerin gerçekleşme ihtimali dahi yüzüne bir tebessüm kondurur umut edenin. Ümitsizlik ömrümüzün, hayallerimizin, beklentilerimizin kanseridir. Yavaş yavaş kemirir heveslerimizi. Ümit edenin anlık da olsa mutluluğu kârdır ona.

Karamsar olanın anlık kârı bile yok ne de vahim. Mesela hasta kişi ümit edemezse iyileşeceğini gelir mi sıhhat? Didinmezsek amaçlar için gelir mi zafer? Peki kaybedersek ümidimizi gelir mi ömrün baharı?

Unutma! Yalnız değilsin Rabbin var, o varsa daima umut var. Daima bekle istediğini, olur veya olmaz sen gene de bekle ki; kemirilip gitmesin benliğin.

Ayşe Nur ÜLKER

İMTİYAZ SAHİBİ İsmail YILDIZ	YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ Şafak AYYILDIZ	YAYIN KURULU Yıldız CÜNNÜK	OKUL ADRES TELEFON ÇUBUK
GENEL YAYIN YÖNETMENİ Zeki KOÇ	GÖRSEL DANIŞMAN Dilek KOÇ	Şafak AYYILDIZ Zeki KOÇ Dilek KOÇ	GEVHER NESİBE MESLEKİ VE TEKNİKANADOLU LİSESİ Ankara Bulvarı No 66 Çubuk Ankara 0312 838 44 07